

Hogyan raboltuk ki a Vajdasági Bankot?

(részletek)

i

Biztosan piros volt a szemafor (nem tudom), amikor átmentem a zebrán, ezért ugrott ki az az alak az autójából, és ezért akart megverni. Nem tudom. A cetlit tanulmányoztam éppen, amire a bátyám, a Buterer Lajos meg a barátai a szöveget írták fel, amit a bankban kell majd felolvasnom. Így kicsit lemaradtam a bátyámtól meg a barátaitól, akik persze jót röhögtek az út másik feléről az egészen. Kezeket fel, olvastam, mert ezt írta elsőként a cetlin, ez egy bankrablás. A biztonsági őr lassan tegye le a földre a pisztolyát, és csúsztassa ide, a többiek meg hasaljanak le a földre, olvastam tovább a cetliről. Ez most tényleg egy komoly bankrablás, kérdezte az egyik pénztárnál ülő nő, vagy csak baszkódnak, mert nem szeretném összekoszolni az új kosztümömet. Igen, akartam mondani, ne szarozzon, de aztán eszembe jutott, hogy ezt nem szabad mondanom, mert a bátyámmal meg a barátaival úgy beszélünk meg, hogy ez lesz a kulcsszó, az igen, hogy baj van, hogy elbasztuk. Ezért egy kicsit zavarba jöttem, de a biztonsági őr, akire a riasztópisztolyomat szegeztem, addigra a lábamhoz csúsztotta a fegyverét, és ez visszabillentett. A barátaim most összeszedik a zacskaikba a pénzt, addig ne mozduljon senki, különben magukba ereszték egy sorozatot, olvastam és mondtam is egy időben. Amíg a bátyám meg a barátai hátramentek a páncélszekrényhez, addig én sakkban tartottam a földön fekvőket, különösen azt a pénztárosnőt, aki a kosztümjét féltette, mert tetszettek nekem a lábai. Maga azért tetszik nekem, mondta ez a pénztárosnő, szívesen elmennék magával bankrablás

után egy kávéra, nem lenne kedve hozzá? Kedvem az lenne, mondtam, csak nem tudom, hogy mit szólnának hozzá a barátaim, meg a Juliska. Hallgass, mondta akkor a bátyám, nem baszni jöttünk ide, hanem bankot rabolni, inkább a celire figyelj, mondta, miközben a pultra tett egy pénzzel teli zacskót, mert még elbaszod a végén. Ne próbálkozzon senki semmivel, mert szétlövöm a fejét, olvastam hát, nehogy tényleg elbasszam, nem szerettem volna, ha megszívjuk. Aztán, amikor láttam, hogy mindenki nyugodtan fekszik, odaléptem a zacskóhoz, amit a bátyám hozott, s ekkor egy kicsit megszédültem. Megszédültem, mert megláttam, mennyi pénz van a zacskóban, mert annyi pénzt én még soha életemben nem láttam, s így már kezdett reálisnak tűnni az álmom, hogy tényleg lesz egy biciklim, hogy a bátyám meg a barátai tényleg vesznek nekem egy biciklit, ahogy megígérték, s nem kell többet gyalog járnom a Juliskához, aki Dombos másik végén lakik. Az aprót is akarják, kérdezte akkor az a pénztárosnő, mert az itt van elől a kaszában. Még kicsit szédült voltam, így először a papírra néztem, hogy mit is kellene mondanom, mit is írt fel a bátyám meg a barátai, de azon már nem írt semmit, így újra a pénzre néztem, majd a pénztárosnőre, és csak akkor válaszoltam. Igen, mondtam, a bankrablás után szívesen elmennék magával kávézni. De ekkor kicsapódott az ajtó, így a pénztárosnő már nem tudott válaszolni, és legalább tíz rendőr szegezte rám a pisztolyát. Dobja el a fegyverét, mondták, különben szétlőjük a fejét. Hagyják, mondta ekkor a biztonsági őr a ruháját porolgatva, az a pisztoly nincs megtöltve, a társait vegyék üldözőbe, a hátsó bejáraton menekültek ki innen.

ii

Lassan mentem végig az utcán, figyelmesen, mert már negyedszer értem ugyanoda vissza, ahol a kocsiból kirakott a sofőr. Az igaz, hogy pár évig nem jártam erre, de én azt hittem, hogy pár év alatt nem változhat meg egy hely annyira, hogy el lehessen tévedni benne. Ezért is mondtam a sofőrnek, hogy nyugodtan kitehet a központban (neki is ott volt dolga), majd csak elboldogulok valahogy. De ebben tévedtem. Eltévedtem. És szerettem volna meginni egy sört is, azt sem ittam régóta. De sehogy sem találtam meg azt a kocsmát, amelyikbe szerettem volna elmenni, hiába kerestem. Csak cigaretta- meg tökmagárusokat láttam mindenfelé, gondoltam

is, hogy veszek egy doboz cigarettát (kaptam pénzt az útiköltségre), de gyerekkorom óta nem dohányoztam, így nem tudom, miért vettem volna. Végül azonban mégiscsak megtaláltam azt a kocsmát, csak más volt a neve, másként volt berendezve, és a pincérnő is egy kicsit elkülönbözött. Olyan sört azonban nem árultak, amilyent azelőtt szoktam inni, amelyiket szerettem, így kértem egy *Jelent*, meg vettem egy burekot is. Lassan ettem a burekot, lassabban, mint ahogyan a sört ittam, gondoltam hát, hogy kérek még egy sört, de nem tudtam, hogy mennyibe kerül, ezért kicsit haboztam. Az útiköltségre kapott pénz már úgysem volt elég Dombosig, több pénz meg nem volt nálam, így gondoltam, hogy csak Csengettyűsig veszek jegyet, aztán meg majd meglátjuk. Ezért megkérdeztem a pincérnőt, hogy mennyibe kerül a sör meg a burek, s addig tologattam a pénzemet ide-oda, míg úgy döntöttem, hogy csak Nagyfényig veszek jegyet, s megiszok még két sört. Amikor a két sört gyorsan megittam, s a burekot is megettem, eszembe jutott valami, amit le kellett volna írnom, ezért papír meg ceruza után kezdtem el keresgélni a zsebeimben. Ceruzát találtam is, de papírt sehogysem. Még találtam két ötdinárost is, amin kicsit meglepődtem, mert nem tudtam, hogy hogyan került a zsebembe, de ezen nem sokáig gondolkoztam. Inkább oda mentem a pincérnőhöz, és kértem tőle egy darab papírt. Amikor leírtam amit akartam, mondtam a pincérnőnek, hogy szeretnék fizetni, és oda adtam neki a két ötdinárost. Ne baszogasson, mondta a pincérnő, ezek a bankjegyek már nem érvényesek. Nem, kérdeztem tőle, hogy hogy nem? Úgy, hogy nem, mondta a pincérnő, ne baszogasson, van pénze, vagy hívjam a rendőrséget? Akkor gyorsan elővettem a borítékot az útiköltséggel, és gyorsan leszámoltam a pénzt, mert a rendőrökkel nem szerettem volna találkozni: rosszak a tapasztalataim. Amikor a pincérnő visszaadta az aprót, megindultam kifelé, de még visszaszóltam, hogy ne haragudjon, nem akartam felmérgetni. Ezt a pincérnő biztos nem hitte el, mert még hallottam, hogy azt mondta halkan, csak úgy maga elé, hogy apád faszát, hülye részeg. Először arra gondoltam, hogy visszamegyek, és megmagyarázom neki az esetet, de aztán mégis tovább indultam, nem akartam további bonyodalmakat.

iii

Kicsit hunyorogtam, amikor kiléptem az utcára, mert nagyon világos lett hirtelen, s a zaj is zavart. Azért megindultam balra, csak úgy ösztönösen, gondoltam, hogy majd valamelyik szimpatikus embertől megkérdezem, hogy merre van a vasútállomás, de aztán valami történt, ami teljesen eltérített az eredeti tervemtől. Megláttam ugyanis, hogy éppen az előtt a bank előtt állok, amit annak idején a bátyámmal meg a barátaival ki akartunk rabolni, csak persze ennek is más volt most a neve, s kicsit a falról is lehullott a vakolat. Ekkor eszembe jutott a pénztárosnő is, a lábai, így elhatároztam, hogy bemegyek, megnézem, hátha még itt dolgozik. Be is mentem a bankba, és szétnéztem a pénztárosnők között. Ott volt persze az én pénztárosnőm is, ugyanott ült, ahol a múltkor is, és ugyanaz a kosztűm volt rajta, ami a múltkor, csak most egy kicsit kopottabban. Odaléptem hát hozzá lassan, remélve, hogy majd meglepem, és mondtam neki, hogy kezeket fel, ez egy bankrablás. A pénztárosnőm erre hirtelen, ijedten rámnézett, de aztán elmosolyodott. Jajj, mondta, maga az, jajj, de rám ijesztett, de ugye most csak baszkodik. Ühüm, mondtam, igen, csak erre jártam, gondoltam megnézem. Jó, hogy bejött, mondta a pénztárosnőm, régen láttam. Hát, mondtam, tudja, most engedtek ki a börtönből, most megyek hazafelé. Jajj, igaz, mondta a pénztárosnőm, nagyon jó, hogy bejött, nagyon örülök magának. Persze, mondtam, én is, esetleg, szeretném, ha eljönne velem egy kicsit kávéra. Rendben van, rendben, mondta, szívesen, de nekem még fél óráig dolgoznom kell, mondta, de van itt szemben egy kávéház ott találkozhatnánk utána. Csak szeretném megkérni, mondta még, hogy vigye át oda ezt a zacskót, s aztán majd én is jövök egy félóra múlva. Jó, mondtam, átviszem szívesen, és még hozzátettem mosolyogva, hogy bankrablás után kávé, ugye. Ühüm, mondta a pénztárosnőm, ő is mosolyogva, bankrablás után kávé. Aztán kimentem a bankból, átmentem a kávéházba, az ablakhoz közel ültem le, hogy figyelhessem a bank ajtaját, hogy előre láthassam, ha jön a pénztárosnőm, rendeltem egy kávé, s lassan iszogatni kezdtem. Lassan múlt az idő is, de csak elmúlt a félóra, a pénztárosnő azonban nem jött át a kávéházba. Nem is jöhetett persze, mert közben megérkezett egy csomó rendőr, s senkit nem engedtek se be, se ki a bankból. Nekem azonban nem volt több időm várakozni, mert nemsokára indult az utolsó vona-

tom, ezért a zacskót, amit a pénztárosnő adott, odaadtam a pincérnek, és mondtam neki, hogy majd biztos érte fog jönni egy kosztümös nő, annak adja oda. Aztán kimentem a kocsmából, megkérdeztem egy embert, hogy merre van a vasútállomás, elmagyarázta, elmentem, és vettem egy jegyet Homályosig.

iv

Megállt a vonat, kinyíltak az ajtók.

Rengetegen álltak az állomáson, integettek, ordibáltak, zászlókat lengettek, léggömböket és virágokat dobáltak az ajtó felé, mintha csak a stafétát várták volna. A tömeg mögött csevapot, pljeskavicát sütöttek, a kume szemenkát árult, meg tökmagot, a cigányok ott zenéltek mellette, körülöttük a falusi bolondok táncoltak. Tört az üveg, szólt a zene. Az ajtóig vörös szőnyeg futott, és két mikrofon is fel volt szerelve. Hát, nem kellett volna, emberek, akartam mondani, mégis nem olyan nagy dolog ez, de akkor két alak kapott el hátulról, és bevágtak az első fülkébe. Egy lila öltönyös férfi lépkedett el a folyosón, és most ő állt oda, ahol én álltam az előbb. Hölgyeim és uraim, kedves barátaim, dombosiak, kezdte el a beszédét, a többit azonban már nem hallottam, mert a vagon másik vége felé igyekeztem. Nagyon kellett már hugyoznom, siettem megkeresni a vécét. Már akkor nagyon kellett hugyoznom, amikor felszálltam a vonatra, jó nyolc órával ezelőtt, de a vonatban valaki letörte a véce ajtajának a kilincset, így kénytelen voltam visszatartani. Tulajdonképpen már a börtönben nagyon kellett volna hugyoznom, de én már tegnap megfogadtam, hogy én ott többet nem hugyozok, irtóztam ott már mindentől. Gyorsan odaértem a másik ajtóhoz, nem volt senki a folyosón. A másik ajtónál nem volt vörös szőnyeg, meg az emberek se állták el az utam, mindenki a lila öltönyös alakot figyelte áhítattal. Így a vécére is hamar odaértem, ott sem volt senki, vagyis csak a Józsi bácsi, de ő mindig itt szokta kialudni a részegségét, úgyhogy őt nem számoltam. Kigomboltam a nadrágom, és belehugyoztam a lukba. A luk persze most is eldugult, így nem fogalmazok pontosan, ha azt mondom, hogy bele hugyoztam, mert mellé folyt az tisztességesen, félre is kellett állnom a tekergő húgycsík elől. A luk be volt dugulva, és ott voltak a tavalyi szardarabok is, emlékeztem rájuk, mert amikor mentem, akkor is bejöttem hugyozni, csak akkor még frissebbek voltak, mostanra teljesen össze-

száradtak. Amikor mentem kifelé, szóltam a Józsi bácsinak, hogy feküdjön kicsit arrébb, mert már nagyon közelgett felé a húgycsík. Kérdeztem tőle, hogy nem tudja-e, hogy mi van itt kint, mi ez az egész fölhajtás. Nem tudta, vagyis mondta, hogy kibagák a péderéket, kibagák a péderéket, és egy porcelánkacsát mutogatott. Ezt nem értettem ugyan, de a Józsi bácsit senki sem értette a faluban, hát bólogattam. Majd fizetek egy felest, Józsi bácsi, mondtam, és visszaengedtem, hadd aludjon. Aztán kimentem a levegőre, hátha találok valakit, aki engem vár, de csak a Mari nénit láttam, meg a Pista bácsit, ők képviselték a mi utcánkat. Magyar utca, írta a zászlón, amelyet szorgalmasan lengettek. Oda akartam menni hozzájuk, de láttam, hogy lehet fagyit venni, így vettem két kuglival. Akkor láttam meg a Juliskát is, ott állt a tömeg mögött, és ő is együtt skandált az emberekkel. Szia Juliska, mondtam neki, kérsz fagyit? Látod, mondta, megjöttek a Lazik. Mi, kérdeztem, ő meg csak mutogatott, hogy nézzem, ott az a lila öltönyös a lovászsövetség új elnöke. Az, kérdeztem, hát a Péterrel mi van. A Péter, mondta a Juliska, a Buterer Pétert kibaszták a fenébe, eladta a lovakat a mészárszéknek. Ki, kérdeztem? Ki, mondta a Juliska. Nem azt kérdeztem, mondtam, hogy ki, hanem azt, hogy ki baszta ki. Ja, mondta a Juliska, hát a Lazik, és mutogatott feléjük. Ja, mondtam, értem, gyere Juliska veszek neked fagyit. Jó, mondta a Juliska, de csak azt a Főlazit bámulta élvezettel. Ott hagytam hát a Juliskát, és beültem az álmomás restijébe. Nem volt ott senki, csak a Józsi bácsi, aki a sarokban törölgette a kabátját. Faszt, mondta, valaki lehugyozta a kabátom. Jöjjön Józsi bácsi, mondtam, fizetek egy felest, hazajöttem most már végleg. Ja, te vagy az, Peti, mondta, hát, anyád már nagyon vár.

Szegi Amondó: Múlt-idő